

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy, soudkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudce JUDr. Ivo Pospíšila v právní věci žalobkyně: **Contur media, s. r. o.**, se sídlem Ovocný trh 572/11, Praha 1, zastoupené Mgr. Viktorem Hunalem, advokátem se sídlem Sokolovská 47/73, Praha 8, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, se sídlem tř. Tomáše Bati 21, Zlín, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **The building 91, s. r. o.**, se sídlem tř. Tomáše Bati 5331, Zlín, o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 23. 1. 2020, č. j. 30 A 46/2019-66,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobkyně **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému ani osobě zúčastněné na řízení **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a její posouzení krajským soudem

[1] Žalobkyně se žalobou u krajského soudu domáhala ochrany před nezákonným zásahem žalovaného, který spatřovala ve vydání výzvy ze dne 6. 2. 2019, č. j. KUZL 9565/2019, sp. zn. KUSP 9565/2019 DOP/MK. Tou žalovaný vyzval žalobkyni jako vlastníci reklamního zařízení umístěného a provozovaného v silničním ochranném pásmu silnice č. I/49 na pozemku p. č. 1152/11 v k. ú. Zlín, jenž je ve vlastnictví osoby zúčastněné na řízení, bez povolení silničního správního úřadu, k neprodlenému odstranění tohoto reklamního zařízení. Žalobkyně argumentovala tím, že žalovaný, jako silniční správní úřad, nebyl oprávněn tuto výzvu dle § 31 odst. 9 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, vydat, neboť reklamní zařízení je umístěno v souvisle zastavěném území obce.

[2] Krajský soud nepovažoval žalobu za důvodnou, a proto ji v záhlaví označeným rozsudkem zamítl. Uvedl, že z dokumentace obsažené ve správním spisu je zřejmé,

že se posuzované reklamní zařízení nachází v ochranném pásmu silnice I/49 [vzdálenost reklamního zařízení od osy silnice je podstatně kratší než 50 m – viz § 30 odst. 2 písm. b) zákona o pozemních komunikacích]. Pokud tedy chtěla žalobkyně reklamní zařízení nadále provozovat, měla požádat silniční správní úřad (žalovaného) o vydání povolení k provozování reklamního zařízení v silničním ochranném pásmu ve smyslu § 31 zákona o pozemních komunikacích. Takové povolení ve vztahu k předmětnému reklamnímu zařízení nebylo vydáno (což žalobkyně nepochybně). Krajský soud proto shledal, že žalovaný byl oprávněn (či přesněji řečeno povinen) vyzvat žalobkyni k odstranění reklamního zařízení podle § 31 odst. 9 zákona o pozemních komunikacích. Krajský soud nepřisvědčil ani žalobní námitce týkající se žalobčiny dobré víry, a to s odkazem na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2017, č. j. 6 As 311/2016-84, a ze dne 29. 3. 2019, č. j. 5 As 214/2018-48.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[3] Žalobkyně (stěžovatelka) podala proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (s. ř. s.), ve které navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a vrátil věc krajskému soudu k dalšímu řízení.

[4] Stěžovatelka uvádí, že si je principu povolování reklamních zařízení v ochranném pásmu vědoma, nicméně poukazuje na skutečnost, že v době schválení umístění reklamního zařízení v roce 2008 byla mezi všemi dotčenými správními orgány shoda na tom, že se reklamní zařízení nachází v souvisle zastavěném území. Přitom na této skutečnosti se od doby, kdy došlo k umístění reklamního zařízení, nic nezměnilo, a to ani v důsledku konkretizace definice „souvisle zastavěného území“, která byla provedena zákonem č. 152/2011 Sb. V době umístění reklamního zařízení do dotčeného souvisle zastavěného území bylo v tomto území více jak pět budov odlišných vlastníků, kterým bylo přiděleno číslo popisné či číslo evidenční a které byly evidovány v katastru nemovitostí [viz podmínka podle § 30 odst. 3 písm. a) zákona o pozemních komunikacích], a stejně tak odstupová vzdálenost (potažmo spojnice mezi půdorysy těchto budov zvětšená po celém obvodu o 5 m) nebyla delší než zákonem požadovaných 75 m [viz podmínka podle § 30 odst. 3 písm. b) zákona o pozemních komunikacích]. Proto se také nelze nyní dovolávat toho, že v důsledku přijetí zákona č. 152/2011 Sb. došlo k takové změně, která by snad postavila reklamní zařízení stěžovatelky mimo zákonný rámec. Krajský soud věc nesprávně právně posoudil.

[5] Stěžovatelka zejména nesouhlasí s odůvodněním obsaženým v odst. 17 rozsudku krajského soudu a napadený rozsudek považuje za nepřesvědčivý a nepřezkoumatelný. Tvrdí, že z její strany naopak předloženým zákresem reklamního zařízení (z aplikace Google maps), ve kterém je žlutou barvou znázorněno souvisle zastavěné území a zelenou barvou „spojnice“ mezi jednotlivými budovami [ve smyslu § 30 odst. 3 písm. b) zákona o pozemních komunikacích], které prokazatelně nejsou delší než 75 m, jednoznačně prokázala, že vymezené území, v němž je umístěno její reklamní zařízení, splňuje veškeré zákonné podmínky stanovené pro souvisle zastavěné území obce. Namítá, že krajský soud ani nemohl náležitě zjistit skutkový stav, když tento stěžejní důkaz předložený stěžovatelkou (zákres reklamního zařízení v dotčeném území) v řízení ani neprovedl (viz vyjádření soudu v odst. 17 napadeného rozsudku). Pokud by měl krajský soud za to, že tento důkaz ani proveden být nemusel, s čímž se však stěžovatelka neztotožňuje, pak jej nesprávně a chybně posoudil, stejně jako nesprávně a chybně posoudil, že se reklamní zařízení nachází mimo souvisle zastavěné území. Skutkový stav byl v řízení před krajským soudem proto zjištěn nedostatečně a byl chybně posouzen. Stěžovatelka má za to, že žalovaný a krajský soud v Brně v tomto případě postupovali

ryze formálně, navíc nepřezkoumatelně, a vzhledem k okolnostem daného případu zcela nepřiměřeně.

[6] Jako separátní otázku je pak nutno posoudit také dobrou víru stěžovatelky. Po celou dobu umístění reklamního zařízení jednala ve víře, že její reklamní zařízení je umístěno v území platně (v souladu se zákonem), neboť již v době jeho umístění platila stejná pravidla, která platí nyní, s tím že konkretizace definice „souvisle zastavěného území“ neměla v tomto projednávaném případě na umístění reklamního zařízení z právního (ani faktického) pohledu žádného vlivu.

[7] Žalovaný ve svém vyjádření zdůraznil, že má za jednoznačně prokázané, že posuzované reklamní zařízení se nachází v silničním ochranném pásmu. Stěžovatelka toto reklamní zařízení provozovala bez povolení příslušného silničního správního úřadu, a proto bylo povinností žalovaného podle § 31 odst. 9 zákona o pozemních komunikacích vyzvat ji k jeho odstranění. Žalovaný považuje rozsudek krajského soudu za dostatečně přesvědčivý a řádně odůvodněný, a proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[8] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Zjistil, že kasační stížnost má požadované náležitosti a je projednatelná. Důvodnost kasační stížnosti posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.); neshledal přitom vady, jimiž by se musel zabývat i bez návrhu.

[9] Kasační stížnost není důvodná.

[10] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu pro nedostatek důvodů, protože byla-li by tato vada shledána, mohla by představovat překážku posouzení důvodnosti ostatních kasačních námitek.

[11] Námitka nepřezkoumatelnosti není důvodná. Krajský soud se vypořádal se všemi žalobními námitkami stěžovatelky. Učinil tak zcela přezkoumatelně a srozumitelně. Z rozsudku je především zřejmé, o jaké důvody krajský soud své rozhodnutí opřel. Skutečnost, že stěžovatelka s právním posouzením krajského soudu věcně nesouhlasí, nečiní její námitku nepřezkoumatelnosti důvodnou. Stěžovatelka ostatně ani netvrdí, že by některou z jejích žalobních námitek krajský soud adresně nevypořádal.

[12] V nyní posuzované věci je předmětem sporu otázka, zda výzva žalovaného k odstranění reklamního zařízení stěžovatelky provozovaného bez příslušného povolení silničního správního úřadu (podle § 31 odst. 9 zákona o pozemních komunikacích) představuje nezákonný zásah. Je tedy třeba posoudit, zda stěžovatelka k provozování reklamního zařízení umístěného na pozemku p. č. 1152/11 v k. ú. Zlín toto povolení podle zákona o pozemních komunikacích skutečně potřebovala. Pro rozhodnutí věci je pak stěžejní, jestli se posuzované reklamní zařízení nachází v silničním ochranném pásmu ve smyslu § 30 odst. 2 písm. b) zákona o pozemních komunikacích, jak se domnívá žalovaný, nebo jestli je umístěno v souvisle zastavěném území (§ 30 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích), jak argumentuje stěžovatelka. Nejvyšší správní soud předesílá, že touto otázkou se již zabýval v rozsudku ze dne 16. 7. 2020, č. j. 1 As 104/2020-43, který se týkal týchž účastníků řízení (s výjimkou osoby zúčastněné na řízení). Soud přitom nemá důvod se v projednávané věci od již vyřčených právních závěrů odchýlit, proto z nich vycházel i při posouzení této kasační stížnosti.

[13] Podle § 31 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích zřízení a provozování reklamního zařízení v silničním ochranném pásmu podléhá povolení silničního správního úřadu.

[14] Podle § 31 odst. 9 tohoto zákona je silniční správní úřad povinen „do 7 dnů ode dne, kdy se dozvěděl o zřízení nebo existenci reklamního zařízení umístěného [...] bez povolení vydaného příslušným silničním správním úřadem podle odstavce 1, vyzvat vlastníka reklamního zařízení k jeho odstranění. Vlastník reklamního zařízení je povinen reklamní zařízení neprodleně, nejdéle do pěti pracovních dnů po doručení výzvy příslušného silničního správního úřadu, odstranit. Neučiní-li tak, silniční správní úřad zajistí do 15 pracovních dnů zakrytí reklamy a následně zajistí odstranění a likvidaci reklamního zařízení na náklady vlastníka tohoto zařízení. Odstranění reklamního zařízení a jeho likvidace bude provedeno bez ohledu na skutečnost, zda reklamní zařízení bylo povoleno stavebním úřadem.“

[15] Podle § 30 odst. 2 písm. b) zákona o pozemních komunikacích se silničním ochranným pásmem rozumí *prostor ohraničený svislými plochami vedenými do výšky 50 m a ve vzdálenosti 50 m od osy vozovky nebo přilehlého jízdního pásu silnice I. třídy nebo místní komunikace I. třídy.*

[16] Podle § 30 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích *souvisle zastavěným územím obce* se pro účely určení silničního ochranného pásma podle tohoto zákona rozumí území, které splňuje tyto podmínky:

„a) na území je postaveno pět a více budov odlišných vlastníků, kterým bylo přiděleno popisné nebo evidenční číslo a které jsou evidovány v katastru nemovitostí,

b) mezi jednotlivými budovami, jejichž půdorys se pro tyto účely zvětší po celém obvodu o 5 m, nebude spojnice delší než 75 m. Spojnice tvoří rohy zvětšeného půdorysu jednotlivých budov (u oblouků se použijí tečny). Spojnice mezi zvětšenými půdorysy budov, spolu se stranami upravených půdorysů budov, tvoří území.

Ochranné pásmo může být zřízeno s ohledem na stanovené podmínky pouze po jedné straně dálnice, silnice nebo místní komunikace I. a II. třídy.“

[17] Nejprve Nejvyšší správní soud uvádí, že z podkladů založených ve správním spisu jednoznačně vyplývá, že posuzované reklamní zařízení je umístěno ve vzdálenosti do 50 m od osy vozovky silnice I. třídy č. I/49. Zákes ochranného pásma odpovídá § 30 odst. 2 písm. b) a § 30 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích. Z podkladů obsažených ve spise žalovaného vyplývá, že v místě, kde se nachází reklamní zařízení stěžovatelky, nejsou v blízkém okolí umístěny žádné budovy, reklamní zařízení je umístěno mezi silnicí a přiléhajícím parkovištěm. Jak upozornil již krajský soud, uvedený skutkový stav existující v okamžiku vydání výzvy stěžovatelka žádnými konkrétními důkazy nezpochybnila. Podklad předložený a označený stěžovatelkou (i k žalobě a nyní též ke kasační stížnosti – zákes reklamního zařízení z aplikace Google maps) je zachycen ve spise žalovaného (viz příloha k námitkám stěžovatelky ze dne 21. 2. 2019 ve správním spise) a shora citovaný skutkový stav nerozporuje. Z tohoto důvodu krajský soud dospěl k závěru, že by bylo nadbytečné provádět dokazování tímto důkazem připojeným k žalobě. Nejvyšší správní soud s tímto postupem krajského soudu souhlasí a zdůrazňuje, že stěžovatelka nijak účinně nezpochybnila shora popsany závěr žalovaného a krajského soudu, že dle současných poměrů v území a dle účinné právní úpravy se reklamní zařízení nachází v silničním ochranném pásmu.

[18] Nejvyšší správní soud se s krajským soudem ztotožňuje rovněž ohledně jím vypořádané námitky týkající se dobré víry, kterou je správní orgán povinen ctít a chránit. K otázce dobré víry a legitimního očekávání se vyjádřil Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 15. 2. 2017, č. j. 6 As 311/2016-84, v němž uvedl, že „[d]obrá víra, případně legitimní očekávání, kterému by měla být poskytnuta náležitá ochrana, by mohla být založena pouze tam, kde by žalobkyně obdržela příslušné povolení správního orgánu, které by se následně ukázalo jako nezákonné, případně by se v důsledku změny zákona bez odpovídajících přechodných ustanovení stalo nedostatečným.“ Jak zdůraznil již krajský soud, stěžovatelka

v posuzovaném případě neměla zákonem požadované povolení vydané silničním správním úřadem pro provozování reklamních zařízení v silničním ochranném pásmu, nelze proto dovozovat její dobrou víru či legitimní očekávání (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2019, č. j. 5 As 214/2018-48).

[19] Pokud tedy žalovaný zjistil, že stěžovatelka v současnosti provozuje reklamní zařízení bez potřebného povolení dle § 31 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích, zcela v souladu se zákonem ji vyzval k odstranění tohoto zařízení (§ 31 odst. 9 zákona o pozemních komunikacích). Jak správně uvedl krajský soud, výzva žalovaného nadto není sankcí trestní povahy, u které by zkoumání dobré víry obviněného mohlo mít význam, a kde by si případná dobrá víra a legitimní očekávání zasloužily náležitou ochranu. Stěžovatelka nemůže mít umístěno reklamní zařízení v silničním ochranném pásmu bez povolení, a žalovaný byl proto povinen postupovat zákonem předpokládaným způsobem. I kdyby bylo možné dovést dobrou víru stěžovatelky, nemohla taková dobrá víra založit oprávnění k setrvání předmětného reklamního zařízení v silničním ochranném pásmu, a nahradit tak *de facto* náležité povolení. Tento důsledek, který se stěžovatelka snaží vyvolat, zcela odporuje zákonu, a nelze jej proto připustit.

IV. Závěr a náklady řízení

[20] Nejvyšší správní soud vzhledem k výše uvedenému dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[21] O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec úřední činnosti nevznikly a osoba zúčastněná na řízení se nevyjádřila, proto soud rozhodl, že se jim náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné

V Brně dne 30. září 2020

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu